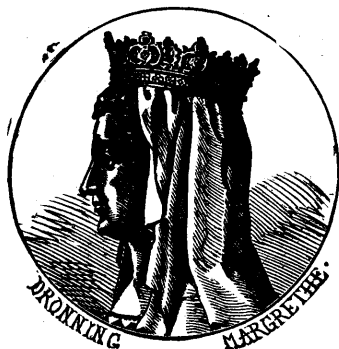

KVINDEN OG SAMFUNDET.

Udgivet af

Dansk Kvindesamfund.

Nr. 48.

Kontor: Nørregade 33, St.

7. December 1901.

Udgaar hver Lørdag.

17. Aarg.

Koster 50 Øre Kvartalet.

(+ 9 Øre i Postpenge i København.)
(+ 11 — — i Provinserne.)

Enkelte Numre 5 Øre.

MARY STEEN,

kongelig Hoffotograf.

Amagertorv 4, 3.

EMMY THULSTRUP.

Hjemmelavet Konfekt,
tilkendt eneste

Panoptikon, V, 1ste Sal o. G.

Telefon 26543.

Udenbys Juleordre bedes indsendt inden
15. December.

Kunstvævning.

M. J. Vestergaard,

Knabrostræde 3, 3. Sal.

Træffes 12—4.

Toni Christensen.

Hjemmelavet Konfekt,

Gl. Kongevej 90, St.
forhen Lykkesholms Alle.

Telefon 32146.

Varerne bringes overalt.

Juleordre bedes indgivet helst inden
1. Decbr.

„Kvinden og Samfundet“ kan over-
alt bestilles paa Postkontorerne samt
paa Bladets Ekspedition, Nørregade
33. København.

Redaktionen træffes som Regel hver
Mandag og Torsdag Kl. 12—1 paa Kontoret
Nørregade 33, St

Artikler, som ønskes optagne i det først
udkomende Nummer af Bladet, maa være
Redaktionen i Hænde senest Mandag Morgen.

Ekspeditionen, Nørregade 33, St., aaben
hver Dag Kl. 10—7.

Annoncer til Kvinden og Samfundet
bedes sendte under Ekspeditionens Adresse.

Annonceprisen er: Forsiden 20 Øre, 3die
og 4de Side 15 og 12 Øre pr. Petitlinie —
10 % for mindst 6 Ganges Indrykkelse. Lø-
bende Annoncer Aaret rundt 15 % Rabat.

Klager over Uregelmæssighed i For-
sendelsen bedes stillet skriftligt til Postvæse-
net — hjælper dette ikke, da til Bladets
Kontor.

„Kvinden og Samfundet“ faas i
Kioskerne.

Ved Bovbjerg.

(Sluttet.)

Bovbjerg er aldeles intet »Bjærg«. Det er en mærkelig, milelang Ler-
skrænt, som falder brat af mod Havet,
men kun meget jævnt skraaner nedad
mod Landet i Øst. Paa sit Højde-
punkt kan den vel være paa det
allernærmeste 200 Fod over Vand-
spejlet.

Staar man paa Bjergets Rand,
eller gaar man nede paa Forstranden,
er Indtrykket storslaaet, — i det
mindste paa et Øje, som er vant til
den almindelige danske Jævnhed og
Fladhed.

Som en Stærkodder efter Kampen
med de tolv Brødre ligger Bovbjerg
der, blottende sin sønderflængede
Bringe for Vester-vov-vov. Saar i
Saar, — Skaar i Skaar! Med
sit mægtige Bølgeslag huler Ha-
vet Lerbanken ud fra neden, saa
at den først slaar dybe Revner og
dernæst synker og endelig styrter
ned. Det er nemlig ikke med Leret
som med Sandet. Leret opløses og
vadskes ud. Det kan ikke som San-
det lægge en Klitdæmning mellem
Landet og den umættelige Erobrer med
de talløse skumklædte Tropper. Og
trods Høfderne tager Havet aarligt
sine 20 Fod, der skrælles bort af
Kysten og driver Menneskene og
deres Bolig længere og længere mod
Øst. I Løbet af et Par Menneske-
aldre gaar der saaledes et ganske
artigt Stykke jysk Land — bog-
staveligt — i Vadsken, og det er kun
en fattig Trøst for Vestboen paa
denne Kant, at der længer Syd paa
vindes Land fra Havet og paa Øst-
kysten. Hvor for et Hundrede Aar
siden Ploven gik, og Kvæget græssede,
og mangt et Hjem stod, ruller nu
Bølgerne.

Saa stor en Modsigelse bærer
Havet paa: en ubarmhjærtig Volds-

mand, dog en Ven med underfuld
Helsebod!

Paa Gæstgiveriet boer man godt
hos Hr. Bjerre, der tillige er Kunst-
ner. En Mængde Billeder fra hans
Haand smykker Væggene baade i
det gamle og det ny Hjem.

Nede paa Stranden, et Par
Minutters Gang fra Hotellet, ved
den store Høfde med de opdyngede
Granitblokke, ligger et Par meget
primitive Badehuse. Om Badehuse
paa Hjul kan der ikke være Tale,
da Stranden skraaner alt for brat
ned efter. Den Badende faar om
Livet et Tov, til hvis anden Ende
er fastgjort et Anker, der hugges ned
i Sandet. Er Bølgeslaget særligt
stærkt, har man en Fisker til at
holde i dette Tov. Dejligt salt og
friskt er Vandet og bærer sikkert
Prisen for baade Østersøen og
Kattegat.

Fra Fyret kan man tælle mindst
30 Kirker langs Kysten og længere
ind efter. Mod Nord boltrer og bug-
ier Limfjorden sig med sine Næs og
Holme og Øer. Hist oppe ligger det
naivkundige Harboøre med »Dødens
Strand«. Skjulte mellem stejle Skræn-
ter runder Lemvig sig om det inder-
ste af Nisum Bredning. I Sønder
har vi Nisum Fjord, og Øst over
strækker sig det flade Eng- og Ager-
land. Ude paa Søen glider en Dam-
per forbi, og Fiskebaadene drager
ud til og hjem fra Faangststederne.
Er man ikke bange for en Gyngetur
og ellers kan faa Lov af Baade-
lavet, er en saadan Fart nok værd
at tage med. Man skal egentlig se
Bovbjerg fra en Baad et godt Stykke
fra Land.

Ret ud for Fyret, inden for den
sidste Revle, ser man Bølgerne bryde
og brække over et Vrag, en tysk
Damper, som for en Del Aar stødte
her og sank. Man kan tydeligt øjne
Skorstenens øverste Rand derude i
Havstokken. Det var ogsaa her at
den noske Damper »Standard« gik

til Grunde. Kun én af alle ombord-
værende slap levende i Land.

Bovbjerg har sine Sagn, som
man vel kan tænke. En Jætte stod
oppe paa Harboøre og sigtede efter
Ferring Kirke, men Stenen faldt ned
paa Stranden halvvejs og laa i
mange Tider synlig for alles Øjne
med fem dybe Fingermærker efter.
— Nu ruller Vandet over den, —
en Skæbne, som iøvrigt synes at
være overgaaet alt det mærkeligste
i den Eng: det ligger paa Bunden
af Havet og »det er ganske vist«. Sa-
aledes ogsaa med den gamle Kirke
og Præstegård. Det hedder, at en
Mand dér fra Sognet fandt en »Strand-
vadske« og stjal hans Penge. Da
Liget nu senere blev fundet og jord-
fæstet paa Kirkegaarden, vilde den
Døde ikke blive i Graven, men hjem-
søgte Tyven aarle og silde, saa han
til sidst gik til Præsten, strenge Hr.
Lund, som ogsaa tog sig paa at
mane Utsket ned i Jorden for altid.
Dette gik for sig lige tæt ved Præste-
gaarden. Paa dette Sted udsprang
en Kilde med Lægedomskræfter, —
hvorom man vilde kunne overbevise
sig, om ikke desværre den hele Skue-
plads for denne sandfærdige Begiven-
hed, Kirke og Præstegaard og Kilde,
var dækket af det graadige Vester-
hav.

Det er værd at staa tidligt op
paa Bovbjerg, naar alt driver af den
friske Morgendug og den unge Sol
blikker tilbage fra det sitrende Skjold.
Dog, endnu stemningsrigere er Aften-
nen, naar Dagens Drot i sin Ned-
gang dér fjærnt ude i Vest sætter
Hav og Himmelt i Brand. Men sti-
ger Fuldmaanen op paa et stort
Nattehvelv og kaster sin Sølvbro
langt, langt over mod det fjerne Brit-
land, da er det som om denne vejr-
bidte og havædte Stump Virkelighed
af en vestjysk Kyst glider med En-
ind i Æventyrets Verden.

Noget saadant føler hun vel ogsaa,
den unge, slanke, hvidklædte Pige,

Ulmende Aske.

Af

Jeanne Marni.

Autoriseret Overættelse af Agnes Thomsen.

Fru Estiel, 69 Aar.

Fru Helver, 52 Aar.

(I Fru Estiels lille Hjem paa Dronningens
Boulevard i Versailles; det er en meget kold
Decemberdag, Kl. 4 om Eftermiddagen.
De to Damer sidder ved Kaminen, hvori
der brænder en klar Ild.)

Fru Estiel, (rækker Fru Helver en Kop
The). — Vær saa god; skynd Dem at
drikke, for at De kan faa lidt Varme
i Kroppen; De ser helt forkommen
ud, min gode Blanche!

Fru Helver. — Mine Hænder er
stive af Kulde. Det er saadan en
isnende kold Blæst! (Hun drikker.) Ah,
den er kogende!

Fru Estiel. — Det skal den ogsaa
være! Vil De have lidt Fløde? . . .

Fru Helver. — Ganske lidt! Bare
en Draabe! Tak, det er godt!

Fru Estiel. — Det er en ny Slags
The; hvad synes De om den?

Fru Helver. — Udmærket!

Fru Estiel. — Ja, ikke sandt? Jeg
købte den igaar i Paris i et engelsk
Magasin, der var blevet mig an-
befalet.

Fru Helver. — Maa jeg faa Adres-
sen?

Fru Estiel. — Gærne.

Fru Helver. — Naa, saa De var
i Paris igaar?

Fru Estiel. — Jeg spiste til Mid-
dag hos mine Børn, som jeg plejer
hver Torsdag.

Fru Helver. — Ja, det er jo sandt!
Hvorledes har Emma det?

Fru Estiel. — Tak, godt; hendes
Mand har lidt Influenza, han er
bleven forkølet oppe i Retten.

Fru Helver. — Og Pigebørnene
har det vel godt?

Fru Estiel. — Jo Tak, udmærket.
Det er sandt! De har vel faaet Ind-
bydelse fra Hr. og Fru de Laure?

Fru Helver. — Til deres Bal den
25? . . . Jo!

Fru Estiel. — Jeg har hørt, der
skal være et pragtfuldt Juletræ og

fin Souper ud paa Natten. Kom-
mer De?

Fru Helver. — Jeg véd ikke rig-
tigt . . . Gaar De?

Fru Estiel. — Jeg vilde saamænd
gærne være fri, men mine Børnebørn
vil endelig have, jeg skal gaa med.
De sagde til mig igaar: »Hvis Du
ikke gaar med, Bedstemo'r, saa mor-
rer vi os slet ikke!« Saa maa jeg
jo med!

Fru Helver. — Jeg tror ikke, jeg
tager imod Indbydelsen. Bestille
Kjole, prøve den, ligge paa et Hotel
om Natten, i denne Kulde — for vi
kan ikke komme hjem til Versailles
med noget Tog saa sent — nej, véd
De hvad, det har jeg ikke Mod
til!

Fru Estiel. — Paa den anden Side,
— afslaar De Indbydelsen, bliver
Fru de Laure stødte; De véd, hvor let
hun bliver fornærmet; . . .

Fru Helver. — Jeg siger, jeg er
syg. Og for Resten er det lige meget,
om hun bliver fornærmet eller ej!
Maa jeg spørge, hvad Glans, jeg kan
kaste over hendes Fest? . . . Jeg
kan ikke forstaa, hvad Glæde hun